

Daniel Dencik
Snask
368 sider
Politikens Forlag

En sjov bog med et herligt sprog. Og når det er sagt, så skal man altså vide, at man går ind til et mega-direkte sprog, der i manges ører kan virke alt lige fra anstødeligt, til vulgært, til intetsigende, til plat.

I vores optik giver det mening at have en bog på hylden, der distancerer sig fra det velovervejede og politisk korrekte, og som uden filter fortæller os, hvad vi alle kan komme ud for, men er lidt for gode til at pakke ind i diplomatiske vendinger, i bedste fald, i værste fald at lægge sygdomsudviklende bånd på os selv.

Man kan indvende, at der så er noget ved sproget, der ikke altid helt hænger sammen. Det er vendinger som

Sorgen over at miste et barn er total, da tabet er uerstatteligt. Det er da for sørensen da ikke tabet, der er uerstatteligt. Det må da være barnet.

Og nogle af sætningene er tillige så vel lange og snørklede, at man skal have dem to gange, hvis de skal give mening.

Det kunne godt ligne et kald på endnu en gennemskrivning af manus.

På den anden side er her tale om et forfriskende input, hvor ordene bare flyder af karsken bælg

uden for meget filter, og uden at forfatteren nødvendigvis har censureret i personernes ord.

Eller været særlig bevidst om, hvor handlingen skulle henad.

Det kunne se ud som om, bogen udvikler sig i persongalleriets tempo og ikke ud fra forfatterens skabelon.

Det er både modigt og medrivende.

Af sjove ordlege i bogen kan vi nævne:

De dyrkede, roer, raps og Anne Linnet.

Den underholdende Tesla var blevet inddraget.

I den oceaniske følelse var hun ikke helt klar over, at hun ikke længere befandt sig i livmoderen.

Bogen handler om kunst og kærlighed. Eftersom både kunst og kærlighed i dets ægte form er både spontan og udisciplineret, så er bogen et godt spejlbillede på, hvordan ting og verden udvikler sig uden konformitet og uden at være sat i rammer.

Hovedpersonen er Trevor, der er en forvirret filminstruktør, tidligere alkoholiker og opdraget i Jehovas Vidner. Så møder han Alicia, der er 19 og lige så forvirret. Her spejler forfatteren billedet af den ustrukturerethed, som de ægte liv ofte byder på.

Alicia kommer ind på filmskolen, er god til at bruge livet, som man siger, og har den fordel, at hun er ung og smuk og har brandhamrende godt fat i de fordele, og hvad de kan bruges til. Så Hollywood kommer hurtigt ind i billedet, mens Trevor må ty til en af de mest afsides liggende øer i verden, nemlig Samoa. Også en fin afspejling af ensomheden og afskæringen fra det liv, han troede og håbede på, han kom til at leve.

Daniel Denck er god til geografiske beskrivelser, og vi mærker gennem bogen den totale afstresning, man kan opleve i Polynesien. Det er fint, og også fint, at vi ikke skal dvæle her på de øde strande i et helt kapitel, men videre, så vi kan fornemme kontrasten.

Bogen er fyldt med scenskift og idérigdom. Den er letlæst og fyldt med gode idéer.

Og så er der det hurtige, ægte og ligefremme sprog, vi er ganske vilde med.